

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Defensio Apologiæ De Adoratione Et Eivs Speciebvs

Lorichius, Jodocus

Ingolstadii, 1577

VD16 L 2530

Defensio Appendicis De Idea Totivs Lvth. Theologiae.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30277

DEFENSIO APPEN-
DICIS DE IDEA TO-
TIVS LVTH. THEO-
logiæ.

APPENDICEM de Idea Theolo-
giæ istius, non ideò in Apologia po-
sueram; vt isti singulos articulos exami-
narent, sed tantùm vt responderèt: quam-
obrè suam Theologiam, ex puris neganti-
bus fabricati sint; exceptis his, quæ negare
nemo Christianus potest. Respondent ta-
men, nostram Theologiam ex absurdis,
impiis, Idololatricis, ethnicis, & Thalmu-
dicis principiis constitutã: ideò ipsos me-
ritò eam negare: & sua themata Scripturæ
testimoniis confirmare. Verùm, quàm id
doctè, & verè respondeant; hætenus de-
claratũ est. Volumus nihilominùs ad ex-
aminatas appendicis obiectiones respon-
dere, ipsasq; argumētis Christianæ Theo-
logiæ; nō Iudaicæ, Turcicæ, Hæreticæ perfid-
iæ præstigiis, atque cauillis; affatim con-
stabilire, ac defendere.

Das alte
Kezerlied.

79. *De Libero arbitrio.* Palinodiam sonat
ipforum de lib. arb. hoc loci, propos. 75.
Confessio. Quippe incipiunt distinguere:
vt liberum sit naturã, ad morales actiones:

DEFENSIO APPENDICIS

liberum ad peccandum, adeoq; propensum; at non liberū ad actiones bonas (addere debuerūt, Deo gratas, & meritorias) nisi per gratiam liberetur. Satis hæc commodè, ex D. August. nobiscum didicerūt; non autē ex præceptoribus, suis Luth. & Melancht. vt illius seruū testatur arbitriū, & 36. art. in assertionibus: huius loci Theologici Tit. de libero arbitrio. Verū, ne animaduerneret Lector, ipsos Palinodiā cantare, & nostram, de libero arbitrio, sententiam suffurari; affingunt, nos cōfiteri, posse hominem, ex puris naturalibus, Deum super omnia diligere. Affingunt, inquam, quia multiplex quæstionis huius sentētia est; vti poterant, ex prim. sec. qu. 109. art. 3. D. Thom. Deinde ex Alexand. Halensi par. 3. summ. qu. 13. absque difficultate addiscere. Longum esset eam quæst. hīc excutere.

80. *De imputata iustitia.* Fingunt, in 76. propos. sua, nos inhærentem iustitiam, virtutes dicere proprias. Deinde ridiculè, & ineptè colligunt, Fidem ad iustitiam reputari: cū satis videant ex Roman. 3. Fidem esse ex mediis, quibus iustitiā, quæ ex Deo est, apprehendimus, non ipsam iustitiam.

Vt

DE IDEA THEOLOG. LVTH.

Vt sciant verò, iustos nos esse, iustitiã in-
 fusa; quæ est creata qualitas, seu donũ gra-
 tiæ trium virtutum, Fidei, Spei, & Charita-
 tis; & iustitiam hanc, bonis operibus, siue
 virtutibus exornari, custodiri, augeri, per-
 fici: examinent Scripturæ testimonia Ro-
 man. 5. Charitas Dei, diffusa est in cordi-
 bus nostris. Item: Abluti estis, sanctifica-
 ti estis. 1. Corinth. 6. Rursum: Quotquot
 in Christum Baptizati estis, Christum in-
 duistis. Roman. 6. Præterea: Iam non vi-
 uo ego, sed viuit in me Christus. Galat. 2.
 Adhæc: Qui iustus, qui sanctus est; iustifi-
 cetur, & sanctificetur adhuc. Apocal. 22.
 Et plura alia de perfectione, Colof. 1. 4.
 2. Timoth. 3. Matthæi 19. Mox cogitent:
 Si non est in nobis inhabitans gratia; quo-
 modò per gratiam liberatum arbitrium
 est, vt benè agere possit? Et quid illud si-
 bi velit: Per quem accepimus gratiam.
 Roman. 1. Item: Vt inhabitet in me vir-
 tus Christi. 2. Corinth. 12. Et Roman. 8.
 Propter inhabitantem Spiritum eius in
 vobis. Nihil hîc de imputatione: sed de
 reali inexistentia, possessioneque Christi,
 & gratiæ Dei in cordibus nostris. Pecca-
 ta, quæ Deus remittit, non imputat. Fidem

Nota Phra-
 sim.

DEFENSIO APPENDICIS

Rom. 4.

Pfal. 31.

in Christum, tanti Deus æstimat, ac reputat; ut credentem, actu fidei formatam, gratiam, iustitiaque dignum faciat: sed Fides iustitia non est ipsa: præsertim, si actum credendi; non infusum & formatum habitum intelligas.

Vide Cõcil.
Tridët. Sess.
6. cap. 6.

§ 1. *De sola Fide.* Ostendimus suprâ, proposit. 27. ne in iustificationis quidem fundamento (quod iacitur, quando ex impio fit iustus; per gratiam, aut in Baptismo, aut extra eundem, in necessitate, à Deo infusam) Fidem solam sufficere. Quippe, si de adultis loquimur; requiritur primò Fides: de qua Heb. 5. Deinde Pœnitentia, de admisis antea peccatis. Actor. 2. Adhæc amor & desiderium; ut in Magdalena, Luc. 7. Consensus arbitrij, siue volûtatis. Apocal. 3. Quippe nemo iustificatur inuitus. August. de verbis Apost. Serm. 15. Et hæc quidem de dispositione hominis. Doceant iam isti, si sciunt, de eiusdem iustificationis causa meritoria, efficiente, formali, instrumentali, & similibus: quarum nos obiter meminimus in Appendice catenulæ nostræ, ex probatis auctoribus. Ita vides, nequaquam in Sola Fide, nostram consistere iustificationem: multò verò minùs retri-

retributionem gloriæ; vt ex sequenti titulo intelliges.

82. *De Valore operum bonorum.* Confitentur, opera bona, necessaria esse ad fidei testificationem: nihil verò facere ad beatitudinem consequendam: eò, quòd Christus eam nobis meritus sit. Digna verò Theologis ratio negationis. Sed eam mox confirmare volunt impossibilitate præcepti de dilectione: & sententiâ Esaiæ de iustitia operum, præcedente iustificationem. Respondemus primò: esse quidem Christum sufficienter nobis meritum vitæ æternam: at non omnes eam consequi, tametsi credant; iuxta illud: Non omnis qui dicit mihi Domine, Domine, intrabit in regnum cælorum; sed qui facit voluntatem patris mei, qui in cælis est. Valere præterea eò opera bona, manifestè testantur script. Matth. 19. si vis ad vitam ingredi &c. Sap. 3. Bonorum operum gloriosus est fructus. Ibi. 20. Reddet Deus mercedem laborum sanctorum suorum. de cæteris infra prop. 106. & 107. Deinde constanter negamus, præceptum dilectionis impossibile esse, secundum intentionem legislatoris: discant ergo distinguere. Est alia perfectio viæ, alia Patriæ. Ita quoque ridiculum est, ignorare

Esai, 64.

Matth, 7.

Deut. 30.

Matth. 11.

Consultant

D. Augu. de

perfectiõne

iustitiæ: &

Theologos

Scholæ 3.

sen. dist. 27.

DEFENSIO APPENDICIS

distinctionem operum præcedentium iustificationem, & eorum quæ sequuntur. Priora valent nihil ad salutem: posteriora verò multum; vt ostensum est.

83. *De Euangelio.* Cùm obiiceremus, negare istos, Euangelium præcipere opera: contrà respōdent, aliud esse Euangelium propriè sumptum, aliud scripta Euangelistarum. Eia quàm acutè. Sed concedamus, Euangelij, & legis Euangelicę Etyma differre: nunquid ideo scripta Euangelistarū, & Apostolorum; in quibus de operibus bonis plurima præcipiuntur; Euangelium non sunt? & ad nos nihil, nisi in doctrina pœnitentię, attinent? Cæterum distinctionem hanc, nec Apostolis, neq; Theologorum quisquam alius, per febrim etiã somniauit, nedum docuit. Cætera suprà, & infrà de Operibus.

84. *De Visibili Ecclesia.* Diu negârunt, aliquam esse visibilem Ecclesiã; at nunc concedunt: tamen vt effugiant; rursus negant cognosci, qui in indiuiduo Ecclesia sint. Ecce quot latebras quærunt. Si in indiuiduo nescitur, qui Ecclesia sint: quomodò ad Ecclesiam cōfugiemus in dubiis fidei? quomodò fratrem denunciabim⁹ Ecclesiæ? Nun-

Matth. 18.

DE IDEA THEOLOG. LVTH.

Nunquid inuisi sunt, quos Deus Doctores, Ephes. 4.
Pastores, Rectores, Præpositos Ecclesię suę Actor. 20.
cōstituit? Nunquid Ecclesię magisterium,
à temporibus Apostolorum, in hunc vsq;
diem; sine certa cognitione Præpositorum
eius transactum est? Quis porrò verorum
interpretum, Articulum Symboli de Ec-
clesia, de sola electorum Ecclesia interpre-
tatus est? Scimus tamen aliter Ecclesiam
accipi, si de solis loquamur electis: aliter
cùm de hac militanti fit sermo. Plura legāt
in Defensione disputationis, de Ecclesia
militante R. P. Henrici Blyssemij &c.

85. *De Visibili Capite.* Propterea nimirum
tàm difficulter concedunt, visibilem esse
Ecclesiam; ne pariter confiteri oporteat,
habere eam visibile caput. Sed de hoc re-
sponsum est suprà, prop. 3. 4. 5. & 6.

86. *De malis in Ecclesia.* Eadem quoq; ratio
fuit, cur negarent malos in Ecclesia esse.
At hîc distinctionem afferunt, conceden-
tes esse in visibili Ecclesia malos; in Ecce-
sia electorum non esse. Sed quis de eo du-
bitauit vnquam? Verum alia fuit ipsis ratio
cur negarent: scilicet, vt excluderent ab
Ecclesia Præpositos, & Rectores Rom. Ec-
clesiæ, inter quos aliqui fortassè non uti
opor-

DEFENSIO APPENDICIS

oportuit, vixerunt. At, quid ad officij partes id attinet? Vide prop. 88.

87. *De Petro Apostolo.* Scimus multos istorum negasse, Petrum fuisse Romæ; at hi aliquantò modestiùs, tamen solita tergiuersione, nec negare volunt, nec affirmare; ne aut mendacij, aut incòstantiæ conuincantur; vt olim Iudei. Matt. 21. Calumniantur tamè eius successores Pontifices, quòd potestatem, & diuitias, Contra Apostolicum exemplum, vsurpârint. Primùm iubemus ipsos distinguere tempora, iuxta sententiam D. August. lib. de correctione Donatistarum: Deinde seipso spectare, quanta humilitate, sobrietate, castitate, deuotione sectentur Apostolos. Nos nostra, apud quos oportet, tuebimur. Legant verò suprâ citatos de Primatu.

Ephes. 4.

88. *De Episcopis.* Negant etiamnum, Episcopos esse successores Apostolorum; quia successio sit operis Apostolici, non loci ac dignitatis. Sed indoctissima cauillatio hæc est: Primò namque docendi officium, non ad solos Episcopos Scriptura retulit; sed præter ipsos, Doctorum quoque meminit, & Pastorum, in suo ordine, ac gradu. Deinde successio in officio publico, non eius est, qui

DE IDEA THEOLOG. LVTH.

qui posset similiter præesse; sed eius; qui legitime vocatur, & in locum prioris sufficitur. Neq; executio omniũ quæ officij sunt, per eum ipsum, qui officium gerit necessario fit: sed alia ipse præstat, alia mandat aliis præstanda. Cæterum non obscure hinc confitentur: Episcopos nostros loca Apostolorum tenere. Et merito: qua de re amplius consulant D. Aug. de Trinitate & Vnitate Dei, ca. 4. Epistolam Ignatij ad Trallenses. Epiphanium, Irenæum, Eusebium, Nicephorum, Platinam, cæterosq; , qui de successione hac verissimè testati sunt. Si ergo Episcopi nostri, loca Apostolorum tenent, quomodo isti in ea se volunt intrudere? aliasq; , quas Apostoli non posuerunt, erigere cathedras? Numerent autè, si sciunt, suos ordine Episcopos; quemadmodum nos numeramus nostros, qui & loco, & opere Apostolis successerunt.

Hebr. 5.

Vide Ioan. Monchiacenum contra Mysolyturgos.

89. *De Conciliis & SS. Patrum auctoritate.*
Idem omnino respōdent, quod supra: Esse scilicet assentiendum eis in his, quæ secundum scripturam doceant, atq; decernant. Volunt verò ipsi, horum esse iudices. Sed benè habet, quia iudicij huius temerarij & iniqui, executionem nullam obtinent, præter-

DEFENSIO APPENDICIS

præterquã in Scholis suis; in quibus quan-
diu volent, triumphent.

90. *De libris Canoniciis.* Calumniantur Cõ-
cilium Tridentinum, quòd scire non po-
tuerit, qui libri Canonici sint, quíue min⁹.
Sed, obsecro, quis istis dicit, qui libri Ca-
nonici sint, quíue min⁹? Nunquid Con-
cilium Tridentinum, aliquos libros Ca-
nonicos fecit, qui antea in Canone non
fuerant? Cùm ergò nesciant: quamobrem
in Canonem, superioribus temporibus;
libri aliqui, de quibus diu fuerat dubitatũ,
relati sint; discere priùs oportuit, quàm
cauillari.

91. *De Linguae usu in Ecclesia.* Negant híc,
prop. 87. se usum linguæ prohibere: nõ esse
tamen in peragendis sacris ad populum,
linguã vtendum, censent: Sed istorum fi-
gmentũ est; nulla alia responsione dignũ,
quàm vt dicamus: ita visum est Ecclesiæ,
partim ne sacra in vulgare linguam trans-
lata, usu vilescerent: partim ne vulgus, ad
pertractanda sacra temerè, & sua cum per-
nicie, vt Saul, irrueret: partim denique, vt
esset vna, & constans omniũ Ecclesiarum,
in toto orbe colendi Dei forma, ac ratio.
Hęc Catholicis sufficiant: istos non mora-
mur;

1. Reg. 15.

DE IDEA THEOLOG. LVTH.

mur; qui, vt fatui, non recipiunt verba prudentiæ; nisi dixeris ea quæ versantur in corde eorum. Vide Dialogum Card. Hosij de Sacro vernaculè legendo: & libellum Pat. Ioan. Ledesimæ, de re eadem cōscriptum.

Prouer. 13.

92. *De Gratia Sacramentorum.* Concedunt tandem, Sacramenta gratiam conferre: non tamen ex opere operato; sed ex fide vtentis. Miror inscitiā. Nam quid est opus operatum in Sacramentis, nisi meritum Christi eiusque applicatio? Si ergo non ex opere operato, sed fide vtentis, gratiam Sacramenta conferunt; potior est fides vtentis, merito Christi. At puto eos ignorare, quid sit opus operatum: idcirco donabimus inscitiā. Dicimus itaque, Sacramenta cōferre gratiam ex opere operato; sed non nisi habentibus fidem. Hic fortuitò admoneor, vt quæram ex istis: Si gratia in Sacramentis conferatur, quomodò sola fides reputetur ad iustificatiōnē? quis enim eius gratiæ futurus est vsus?

Confule
Theologos
præsertim
Gab. in Ca-
non. Missæ
Lect. 26. G.

93. *De septenario Sacramentorum.* Hunc adhuc negant: tantumque duo confitentur; nulla alia ratione moti, quàm quòd pleræque ex istis septem, nulla habeant elementa: deinde quædam fuisse ritus certorum
tempo-

DEFENSIO APPENDICIS.

temporum. Respondemus primò, ipsos ignorare septuplicem gratiam, quæ Ecclesiæ in generali necessaria est; cuius leguntur multæ figuræ. Num. 8. 4. Reg. 5. Zach. 3. Matt. 15. Apoc. 13. & 5. Rationes etiam non didicerunt necessitatis, congruentiæ, & ordinis huius septenarij: ex 4. Sent. dist. 1.

Legat Theologos.
Item Assert. sept Sacrament. Regis Angliæ, cū defensione Roffensis.

Deinde temerè negant, habere singula Sacramenta sua elementa: hoc est, carere materiâ, & formâ sua. Prætereà absurdum est affirmare: ritus quosdam, aliquorū duntaxat fuisse temporū: vt suprâ ostendimus propo. 25. 31. & 33. nisi Ecclesiæ intercedat auctoritas. Hic rursus in Calumniâ erumpunt: obiicientes Baptismum; campanarum, & benedictionem ciborum: quorum illud mendaciū est; ex ignorantia, & vulgi errore profectū: hoc stultitia. Quid enim impedit, quid prohibet, ne cibi benedicantur? Adhæc insimulant nos mutilationis cœnæ Dominicæ. Respondeo contrâ: ipsos Christi institutionem, & ignorare, & iniquissimè abolere. Quippe Christus, consecrauit, & obtulit: cœnam instituens, & passionis memoriam commendans. Isti consecrare nō possunt, tametsi velint; quia potestate destituuntur; offerre etiâ nolūt.

Vide Pontificale.

2. Tim. 4.

De Cœna Dominica.

Pro-

DE IDEA THEOLOG. LVTH.

Propterea cœnæ quidem memoriam exte-
rius, at sine re Sacramenti, celebrant: pas-
sionis verò nullam: nisi quòd verbis eam,
in peccandi licentiam atq; prætextum an-
nuntient, diligenterq; commendent. Nos
verò nō verbis tātūm, sed & rebus vtrum-
que præstamus: sicut ipsemet Saluator fe-
cit, atq; instituit. vt suprà de Missa prop. 30.
Iudicent ergo Christiani quicunq; nos, an
isti, institutionem Christi mutilent. Com-
municatio verò sub vna specie nihil dero-
gat rei Sacramenti; sicut nec sub ambabus
aliquid addit: ad sacrificij autē perfectionē
ambæ sunt necessaria, dist. 2. ca. Comperi-
mus. de consecr. Cætera ex recentioribus
petere licebit.

94. *De gratia Baptismi.* Peccatum in Bapti-
smo ita tolli adhuc censent; nō vt non sit,
sed vt nō imputetur: abutentes manifesta
impudentiâ Verbis D. Augustini, qui non
de remanente peccato in Baptizatis, sed
de concupiscentia ac fomite locutus est:
quam & eodem, ca. 23. & passim contra Iu-
lianum Pelag. peccatum esse negat. Nam
loco citato Aug. dicit: tolli concupiscen-
tiam; non, vt non sit (Luth. & Tub. addunt
peccatum) sed vt non imputetur in pecca-
tū. Actū, inquit aliàs, manet, transit autem

Aug. de nu-
ptiis & con-
cup. li. 1. ca.
25.

Ecce crimē
falsi vt sæpe
antea ad-
monui.

F reatu,

DEFENSIO APPENDICIS

Aug. contra
Iulianū Pe-
lag. li. 6. c. 8.
Esaie 1.
Psal. 50.

reatu. Deinde, quòd omnia peccata tol-
lantur in Baptismo; tollantur, inquam, &
expurgentur, & consumantur; idem testis
est, cōtra duas epist. Pelagianorum ad Bo-
nifacium, li. 1. c. 13. & 14. Vide Roffensem,
contra secundum Luth. articulum. Repete
quæ contra imputatiuam iustitiam antea
diximus, prop. 80.

95. *De Sacerdotio exteriori.* Non audent ne-
gare ministerium verbi, & Sacramentorū;
à Christo institutum, & ab Apostolis exer-
citatum; certis, & legitimè vocatis perso-
nis committendū esse. Tamen studio con-
tradicens excæcati, Ecclesiæ nostræ voca-
tionem deridēt: solumq; spirituale Sacer-
dotium concedunt. At de Sacerdotio ex-
teriori, & legitima vocatione ministrorum
suprà differuimus, prop. 25. & 30. Verūm
adhuc miror, quomodò se audeant in mi-
nistris Ecclesiæ numerare; cū à tempori-
bus Apostolorum, ad Lutheri vsq; tempo-
ra, Catholicorum nullus in Ecclesiæ mini-
sterium, eo, quo ipsi modo, sese intruserit.
Testor historias, & decreta, adeoq; totius
Ecclesiæ morem, & obseruationem. Pari
deinde dementiā, obedientiam Episcopis
negant: quia non doceant secundū ver-
bum Dei. Iphis, scilicet, cēsoribus; vt suprà
osten-

DE IDEA THEOLOG. LVTH.

ostendimus sæpe. In propos. deinde 93. negant Matrimonium esse Sacramētum; cui respondimus supra, 35.

96. *De Ceremoniis.* Admittunt esse aliquas necessarias: suo verò more damnāt Pontificias, quas nondū intelligunt. Consulant Rationale Diuinorum officiorū: sciantq; stultorū esse ea contemnere, quæ nondum didicerint. Iudicent autem cordati viri: nūmne præstet, cultū in Ecclesia Deo debitum, visis quibusdā Ceremoniis commendatiorē astanti plebi reddere, quàm communem habere mēsam Domini, cum domestica? nihilq; discernere inter Parasceuen, & Dominicā Pascha? inter Christum, & Apostolos? Inter præsentiam sponsi, & eius absentiam? Sed frustra hæc cum istis confero, qui in limine offendunt, vt ad cætera, quæ in domo sunt, nequeāt attingere. Discant primū intelligere, quid Euangelij doctrina à nobis requirat; quid inter fidē & opera intersit; Discāt agere pœnitentiā, & quanta pietate sit opus, vt Deo placere possim⁹: tū eis facile persuadebimus alia.

Vide infra
in Peroratione.

97. *De Votis Monasticis.* Damnant hæc superstitionis, & impietatis. Sed respōdeant illis. Hier. Ambr. Aug. Greg. libris de præcellētia virginitatis, viduitatis: Basil. Hier.

DEFENSIO APPENDICIS

- August. in
 Psal. 132. Aug. in Regulis Monachorū: & in epistolis
 ad alios, & alios: Chryso. in vituperatores
 vite monastice libris tribus: Historia de Pau-
 pertate, Castitate, Obedientia Pauli, & An-
 tonij, primorum Eremitarū; ceterorumq;
 tot millium Monachorum, & sanctarum
 virginū. Respondeat illis Paulus, inquit:
 exhibeamus nosmetipsos sicut Dei mini-
 stros, in multa patiētia, in ieiuniis, vigiliis,
 laboribus, in Castitate, in Charitate &c. Et
 Matth. 19. Christus: Si vis perfectus esse, vade, vende
 omnia quæ possides, da pauperibus, veni,
 & sequere me. Vide prop. supra 78. 34.
 98. *De Indulgentiis.* Damnant has quoq;
 suo more, ex ignorata distinctione plena-
 rię remissionis peccatorum & pœnarum, à
 parte Christi, seu meritorie causę; & earū
 indulgentiarū, quę pertinent ad expiatio-
 nē pœnarū, quas propter admissa peccata
 post acceptum Baptisma, sustinere aliō qui
 Apocal. 18. oporteret. Scitū enim est, quia quantum
 fuerimus in delitiis, tantum irrogatum iri
 tormenti, & luctūs. Sed quia hoc loci non
 possunt oīa dici, petāt isti, qui credere no-
 4. Sent. dist. lūt, ex Theologis cætera. Vide sup. pp. 48.
 26. 99. *De Superfluis SS. meritis.* Negant Aduer-
 sarij hæc omninò; decepti collatione me-
 ritorum, ad futura beatitudinis retribu-
 tionem:

DE IDEA THEOLOG. LVTH

tionem: cùm nos ea conferamus cum his, quæ debuerunt SS. facere: iuxta communẽ intelligentiam præceptorum: deinde cum promissionib⁹, acceptatione q; Dei. Plura ergo eos fecisse quàm debuerunt, in confesso est: aliõ qui paria essent beatorũ merita. Vide D. Aug. Quæst. in Exod. li. 2. c. 149. Et contra Faustum Manichæum li. 20. c. 21. Deinde perpédant; quomodò Paulus censet, Sanctorum, qui erant in Hierusalem pietatis abundantiam; posse diuitum Corinthiorũ inopiam supplere. Cætera constant ex præcedentibus. 2. Cor. 8.

100. *De Diebus festis.* Non audent negare obseruationem dierum festorũ. Attamen sua volũt libertate vti. Eant ergo, & quidẽ ocietur hic, alter laboret; hic ieiunet, iste ebrius sit. Liberum quidem Ecclesiæ fuit ordinare dies, quos nouerat expedire: ad solam ergo pertinet eosdem immutare; non ad quamlibet Ecclesiam particularẽ. Vt suprã propof. 46.

101. *De Assumptione Virginis.* Nolunt eam hoc loci prop. 99. negare, cùm articulus fidei non sit: tamen versu quodam, & Antiphona ementita scurriliter eludunt: at nihil mirum. Nam quomodò de bonis, cùm sint ipsi mali, benè possunt sentire?

DEFENSIO APPENDICIS

102. *De Conceptione eiusdē.* Quicquid honoris in hoc continetur, non invident Dei-
paræ Virgini. Declinant tamen in partem
negātem. At qui in Scholis Theologorum
versatus non est, eum monere visum est, vt
acquiescat Traditioni Cōcilij Trid. Sess. 5.

103. *De Cœlibatu Pauli.* Neq; hunc illibēter
concedunt, cōtra plerosq; symmistas suos.
Redeunt tamen ad vomitum: quòd non
tantum incontinētiam aliquorum ex no-
stris contumeliosè proscindunt; sed & to-
tam Ecclesiā hæreseos damnant; quia nu-
ptiis interdicat. Scilicet damnat nuptias,
cū eos, qui altaris se ministerio manci-
pant, continere iubet ac præcipit? Cætera
vide suprā, prop. 52.

Palpabile
mēdaciū,
vt pleraque
alia,

104. *De Comburendis Hæreticis.* Quia se, ab
Ecclesia hæreticos sciunt esse declaratos;
ideo nolūt admittere vt cōburantur: aliō-
qui nō inuitè darent. Vide D. Aug. contra
epist. Parmen. li. 1. c. 7. Epist. 48. ad Vincen-
tium: & Alfons. de pœnis hæreticorum.

105. *De Cura pro mortuis, & Purgatorio.* Ne-
gant Aduersarij hæc, vt & præceptores sui.
At nō satis legerunt D. August. de cura pro
mortuis: de ciuitate Dei, li. 20. ca. 9. & li. 21.
c. 24. Nec interpretes in Matt. 12. & I. Cor. 3.
Neq; Orig. Hom. 8. in Lucam. Non Tertul.
de

DE IDEA THEOLOG. LVTH.

de exhortatione Castitatis. Non Cypr. lib.
4. epist. 5. Non Chryf. ca. 1. ad Phil. Hom. 3.
Non Ioan. Damasc. in Serm. de his, qui in
fide hinc migrârunt. Nec deniq; Ioan. Ga-
retij Catalogum testimoniorum, de cura
pro mortuis. Sed redibunt ad solitam ter-
giuerfationem: Patres hîc non audimus.
Quid ergo nos? Lutherû, ceterosq; profa-
nos Nouatores, hæreticos, & scurras audie-
m⁹? absit. Quòd ergo testimonia de duob⁹ Lege Gabr
in Can. Lec.
56, 1. l.
locis; altero beatorû, & damnatorû altero
coaceruant; inanis est sine scientia labor.
Nam & SS. Patres ista legerunt: non tamen
inuenerût prohiberi purgatorij pœnas, &
curâ pro mortuis: quinimò aliis scripturæ
locis eam constitui piè senserunt, & rectè
qui volet, legat citatos. Vrgent postremò,
qua pœnâ purgandi sint, qui vixerint ex-
tremis mundi temporibus? Scimus, ex 4.
Sentent. dist. 45. Ipsi verò discant.

106. *De Iudicio secundum opera.* Non audent
negare, Deum secundum opera iudicatu-
rum: cùm & Apost. 2. Cor. 5. & Proph. Psal.
61. & Sap. Eccl. 26. eius apertè meminerint:
tamè ne contradicere suæ soli fidei depre-
hendantur; negant retributionem fieri se-
cundum opera. At quis eos ita docuit di-
stinguere? Si vita æterna non datur secun-

DEFENSIO APPENDICIS

1. Cor. 5.

dum opera, quid ergo aliud datur his, qui iudicantur secundum ea quæ gesserunt in corpore. Quinimò secundum opera fit retributio, non fides, quippe merces laborum est, non fidei; nisi fidem inter opera numerare quoque placeat, quippe una omnium est fides, diuersa tamen merita. Aut ostendant, quæ inter credentes distinctio sit, nisi officiis, morum pietate, & sanctitate alter alterum antecellat? Hinc nempe aliae Virgines, quædam viduæ, cæteri coniugati.

Esai. 56.

Matth. 19.

Dani. 12.

1. Cor. 15.

Apoc. 14.

Vide supra

prop. 34.

Hinc Episcopi, Doctores, Sacerdotes, Monachi. Hinc Magistratus, Parentes, subditi.

Matth. 25.

Quibus singulis peculiaria, & differentia premia scripturæ promittunt, non quia credunt, sed propter diuersos labores, quos ad Ecclesiæ utilitatē, & gloriā Dei impendunt.

Lucrum quinq; , & decem talentorum; non fidei, sed iustitiæ est, ex fide secundum opera. Propterea in formula extremi iudicij, quæ Saluator ibidem edidit, solum fit mentio operum misericordiæ, non fidei. Quæ, quomodo intelligenda sit, ex D. Augustino de fide & operibus, c. 15. cognoscere amplius licebit. Vide locum sequentem.

Iacob. 4.

107. *Neminem Damnari, nisi qui non credat; Adhuc pertinaciter conatur obtinere: cum tamen constet plurimos damnari Christiano-*

DE IDEA THEOLOG. LVTH.

ftianorū, qui crediderunt. At negant adulteros habere fidem & fiduciam illam, quā saluantur fideles. Oportet, vt negent: aliō qui sola ipforum fides, cum assertione hac tota; adeò Theologia sua corruet. Nobis aut̄ constat, sceleratissimos quosq; omnia credere, quæ credūt cæteri. Vnde ait Apostolus: Si habuero omnem fidem: Omnem dicit &c. Ob id, quia fiducia accipiēdæ remissionis peccatorum, & sola in Christum fide, abutuntur; deq; misericordia Dei nimium præsumūt, & benè agere omittunt; idcirco cum hæreticis & infidelibus damnatur. Sola itaq; fiducia prorsus corruit. Aut dicant isti: an aliquis tam insipiēs sit, vt nesciat discernere infideles, incredulos, Turcas, Hæreticos, Schismaticos; à peccatore Christiano, adultero, ebrioso? Certè, quæ admodum hos peccatores Catholicos, nō liberat, neq; seruat à damnatione fides sola: ita alios pios non sola beat. Et cur fiunt opera, si nullus eorū, in retributione gloriæ respectus est? Cur sapiens cēset, bonorum laborū Gloriosum esse fructum: si nihil merentur, nihil valent? Dementia est. Quod verò ad Latronis, & Iudæ exempla attinet; scimus esse extremæ necessitatis, ac malitiæ spectacula: in quæ non omnes

1. Cor. 13.
Matth. 25.
Luc. 12.

Cōtra fictitiā distinctiōnē fidei, in historicā, & specialē, extāt hodie toti libri recētorum.

D. Augu. de ciuit. lib. 21. ca. 21. & 26.
Idē de Fide & Operib⁹, cap. 14. 15. & 16.

Vide D. August. de vita Christiana, ca. 13. & 14.

Sap. 3.

DE IDEA THEOL. LVTH. DEFEN. APPEN.
iussimus, nec semp respicere; sed in Christi, Apostolorum, reliquorumq; Sanctorum fidem, mores, ac conversationem. Audi ergo doctam istorum collectionem. Latroni sufficit fides, ut Christo frueretur. Omnibus ergo similiter sufficit. Sophisticatio à particulari ad vniuersale affirmans. Non ergo omnes, ad Latronis exemplum, quotquot saluantur, salutem, beatitudinemq; accipiunt; quemadmodum plurimi etiam damnantur, qui peccatum Iudae non habent.

Rom. 10.

108. *De Iudice Controversiarum & Spirituum.*
Absoluto Hyperaspiste suo, prouocat aduersarius ad Tribunal Dei; ut incautis imponat occulto iudicio. Crederem ipsum zelo addiscendae veritatis Catholicae (tametsi sine scientia, ut de Iudaeis Apostolus quoque locutus est) non nihil moueri: nisi tam prodigiosas absurditates; sine sensu, & ratione, quod dicitur, euomisset. Donabimus tamen & iniuriam hanc, quia in haeresi natus, educatus, institutus, exercitatus; non sua, sed preceptorum scommata, calumnias, diras, blasphemias repetiuit, & egressit. Sed haec praeter opinionem. Sciendum verò, non iussisse Deum, in dubiis ad suum tribunal appellare; sed ad legem, & Sacerdotem, Deut. 17. Malach. 2. Ad Ecclesiam. Matth. 18. Ad Patres

PERORATIO.

Patres & Seniores Deut. 32. Ezech. 44. Ad eos qui sedent in Cathedra. Matth. 23. Et Paulus, cum Apostolis, suum Euangelium contulit. Gal. 2. Qui & monet, ut vno Propheta loquente, ceteri diiudicent. 1. Cor. 14. Hæreticorū ergo mos est, ab Ecclesiæ iudicio, ad occultum Dei, ne fallacia deprehendatur, appellare.

PERORATIO.

GLoriatur Aduersarius in Peroratione sua; se solidis, ac immotis Sacrosanctæ Scripturæ fundamentis defensionē suam instituisse: cū nos cōtrā nihil firmi & solidi ex eadē afferre, in confutationē ipsorum queamus. At primū sciant, nihil nos ista iactantiā inani cōmoueri; cū hæreticis omnibus perquā familiare fuerit, ut sibi solis Scripturæ auctoritatem vendicārēt. Vide Tertull. aduersūs Praxean: eundē de præscriptionibus. D. August. in Psal. 10. de Gene. ad literā lib. 7. cap. 9. Quā verò doctè, & reuerenter scripturas tractēt hæretici hodierni; dudum est à nostris annotatum: & nos in singulis prope locis hætenus tractatis, obiter monuimus. Equidem non superbè quæro Iudicē Deum, sed Ecclesiam; cui, si placeam, displicere illi non possum:

Irenæ. lib. 1.
cōtra hæres.
Valētini, ca.
1. & 13.
Vide Inqui-
sitionē Ede-
ri, Tab. 19.
vsq; ad 27.